

egentlig skulde have det endelige Ord i Sagen og sige, hvorledes Forholdene skulle være, hvorvidt Patentet er gyldigt eller ikke. Men det gælder om vore Underretter i Almindelighed, at den Autoritet, som kan tillægges den enkelte Dommer, der ikke har teknisk Assistance eller særlig Sagskundskab, vel i Reglen ikke er saa overdreven stor, det afhjælper vort nuværende System imidlertid ved en udstrakt Afgang til Appel først for Overretten og endelig til Højesteret, i Virkeligheden vil altsaa dog nu enhver Sag, som har virkelig Interesse for Parterne, kunne ende i Højesteret og saa den grundige Behandling, som det maa forudsættes, at en Sag faar, naar den gennemgaar tre Behandlinger. Derved er den Bemærkning at gøre, at der er en Mangel ved det, vi foreslaa, som vi forgæves have søgt at finde Raad for. Naar nemlig Patenthaveren bringer en Sag frem som offentlig Politisag, saa har han ingen Ret med Hensyn til den eventuelle Appel af Sagen. Han bliver nemlig officielt ikke Part i Sagen. Det er det offentlige mod den indklagede, som ere Parterne. Det er det offentlige, der tager Bestemmelse om Appel. Indklagede kan begære Appel under visse Forudsætninger, men Patenthaveren kan ikke forlange Appel og kan end ikke gøre det i de Tilfælde, hvor indklagede bliver frifunden paa Grundlag af Indsigelser, der gaa ud paa, at Patentet ikke er gyldigt, at det er bortfaldet eller aldrig har været givet. Saaledes vil Patenthaveren kunne staa lige over for en Dom, som i Virkeligheden faktisk berører ham al Nytte af Patentet; en Dom, affagt af en enkelt Underdommer i Politiretten, og han vil være uden Rettsmidler til at faa en saadan Retsafgørelse omstødt ved Appel. Det er en Ulempe, men en Ulempe som i øvrigt vistnok indtræder i mange andre Sager, og som der kan hjælpes paa, navnlig derved, at Patenthaveren, naar han ikke vil udsætte sig for at komme i en saadan Situation, kan vælge den Vej at anlægge Sagen som privat Politisag, i hvilket Tilfælde hans Ret til Appel staa ham aaben i alt Fald i videre Omfang, eller ogsaa kan han gaa en anden Vej, nemlig at henvende sig til Administrationen; Amtmændene og eventuelt Justitsministeren med Anmodning om, at Sagen maa blive appelleret paa det offentliges Vegne, og naar han godtgør, hvor stor Betydning denne Dom har for ham, tør det antages, at Justitsministeren ikke vil nægte at lade Sagen appellere paa det offentliges Vegne. Altsaa denne Vanskelighed er mere teoretisk end egentlig praktisk.

Jeg maa endnu gøre en Bemærkning med Hensyn til det processuelle Spørgsmaal, og det er, at vi ikke have ment at kunne tillægge Ansøgeren om Patent, for det Tilfælde, at der nægtes ham Patent, Ret til at gaa til Domstolene og begære Dom for, om han skal have Patent eller ikke. Man har tiltraadt det Forslag, der foreligger fra Ministeren, at naar Patentkommissionen nægter en Mand Patent, kan han appellere til en Overkommission, men saa maa han ogsaa blive staaende ved det Resultat, som denne Overkommission kommer til. Værede Medlemmer ville maaske huske, at jeg og — saa vidt jeg erindrer — et andet Medlem af Udvalget i Fjor stillede Forslag om, at Patenthaveren altid skulde have Ret til at begære Dom i Spørgsmaalet om, hvorvidt hans Ansøgning med Rette var nægtet eller ikke, og jeg foreslog, at en saadan Domsafgørelse skulde ske ved Sø- og Handelsretten med teknisk Bistand der. Efter at det nu har vist sig umuligt at gennemføre dette, lægger jeg ikke nogen Vægt paa, at der skal gives Patenthaveren denne Ret til at faa Spørgsmaalet afgjort ved Dom, og saa er jeg enig med mine Kolleger i Udvalget i, at det i Praxis maaske vil være større Fordel for ham, at han uden videre kan begære, at Patentkommissionens Nægtelse skal prøves ved en Overkommission. Det er ganske vist principstridigt, hvis man, naar man erkender, at en Opfinder under visse Forudsætninger har Ret til at faa Patentbeskyttelse, da ikke vil lade ham kunne gøre denne Ret gældende ved Domstolene, men der kan ganske vist ogsaa paavises andre Tilfælde, hvor der virkelig tilkommer en Mand en Ret, som dog maa blive afhængig af den administrative Afgørelse, og ved den administrative Afgørelse, der her er foreslaaet, er han ogsaa ganske vist mere beskyttet end ved en Afgørelse, som sker i sædvanlig Form for administrative Afgørelser. Jeg tillader mig at udtale det Haab, at det høje Ting vil kunne tiltræde de Ændringer, jeg har foreslaaet, og hvis den højtærede Minister ikke har væsentlige Indvendinger derimod, saa er der vel Udset til at faa den ikke uvigtige Lov bragt igennem i Rigsdagssamlingen.

Stilling: Den ærede sidste Taler begyndte med at sige, at han var glad over, at disse Ændringsforslag vare fremkomne fra hele Udvalget, om det endogaa havde kostet nogen Overvindelse fra enkelte Medlemmers Side at gaa med dertil. Jeg hører maaske til dem, som det har kostet mest Vanskelighed at gaa med fuldt ud dertil, idet jeg, som det